

P. M.

Till belysning av frågan om event. svensk medling i den i Finland utbrutna striden, tillåta vi oss anföra följande:

Folkrepresentationen i Finland är sedan år 1906 i avseende å sammansättning den mest demokratiska icke blott i Europa utan veterligen i hela världen allmän och likadan rösträtt för män och kvinnor, som fyllt 24 år, och denna rösträtt på sådant sätt tillämpad, att lantdagen faktiskt utgör ett slags miniatyrbild av folket, slutande inom sig representanter av båda könen - för snart sagt alla samhällsklasser och medborgargrupper. Representationens arbetskapacitet har naturligtvis lidit härav, men mot lantdagens karaktär av folkrepresentation har icke ens från socialdemokratiskt håll kunnat riktas annan anmärkning än den, att åldergränsen för de röstberättiga borde vara sänkt till 20 år.

Denna till ytterlighet demokratiska folkrepresentation har under hela sin verksamhets-tid företrätt en sådan politisk uppfattning, att den inom utländska parlament i sin helhet hade rubricerats såsom vänster. Det starka s.k. socialdemokratiska partiet måste enligt utländsk parlamentarisk terminologi hänföras till den internationella socialismens yttersta vänstra flygel ("Branting är en borgare", ropades det från socialistbänkarna när en gång under en debatt nämnda politiker citerades) och bland de s.k. borgerliga gruppernas medlemmar har funnits och finnes ett icke ringa tal antal, som i andra land otvivelaktigt hade räknats bland de moderata socialdemokraterna. Det övervägande flertalet av de borgerliga lantdagsmännen företråda en uppfattning som måste betäcknas såsom liberalism, vanligen rätt starkt avancerad åt vänster; de konservativa tendenser som uppbäras av enskilda folkrepresentanter, har icke förmått göra sig gällande inom partigrupperna och torde knappast i något fall gå ut över innebörden av etiketten center. En höger i vanlig bemärkelse har icke existerat inom Finlands nuvarande representation.

Att så är förhållandet framgår med all önskvärd tydlighet av lantdagens arbetsresultat. Lagar, innebärande radikalare reformer på det sociala området - reformer som hade kommit t.o.m. avancerade vänstermän inom främmande parlament att rygga tillbaka - hade dels redan av lantdagen antagits, sedan den ryska marsrevolutionen undanröjt de uttre hindren för lagstiftningsverksamheten, dels utarbetats och underkastats förberedande behandling. Sålunda hade genom de nya kommunallagarna lika rösträtt i kommunernas angelägenheter beviljats alla, män och kvinnor, som fyllt 20 år; 8-timmars arbetsdag inom industrin och kommunikationsväsendet hade i lagstiftningsväg fastslagits; frågan om normal arbetsdag inom jordbruket stod inför sin lösning i enlighet med radikala vänsterkrav; en fegeringsproposition angående torparens och med dem likställda jordarrendatorers rätt att på fördelaktiga villkor förvärva sina jordlotter hade till lantdagen överlämnats, och en motion i samma fråga var i det närmaste slutbehandlad i utskott.

De medborgerliga fri- och rättigheterna ha i Finlands författning och rätt ett lika gammalt som starkt stöd; de hade tidigare kränkts av den numera störtade ryska tsarregimen. Ståndscirkulationen inom det finländska samhället har under de senaste decennierna varit mycket stark och icke hindrats av några klassgränser och ståndsfördomar; det ända slag av aristokrati, som existerat i de senaste mansåldrarnas Finland, har varit den högre bildningens, men skolornas stora antal, de låga avgifterna och talrika friplatserna i de högre läroverken, universitetsstudiernas billighet och lättheten att erhålla studielån, allt detta har gjort den högre bildningen jämförelsevis lätt tillgänglig.

Här antydda förhållanden giva vid handen att Finland, om också i vissa avseenden efterblivet, vartill dess historia med lätthet ger förklaringen, faktiskt den senaste tiden varit ett socialpolitiskt experimentfält, där nästan vilka reformer som helst kunde tänkas möjliga att genomföra i laga ordning och där varken klassgränser, fördomar eller hinder av annat slag försvårade i socialt hänseende uppåtsträvande personers bedömanden i sådan utsträckning, som fallet är i de flesta övriga land. Dock har det s.k. socialdemokratiska partiet i Finland redan före den nuvarande revolutionen - och särskilt efter det de senaste lantdagsvalen givit en borgerlig majoritet både hotat med och faktiskt tillgripit utomparlamentariska kampmedel. Då lantdagen senaste sommar i tredje läsningen behandlade kommunallagarna och lagen om 8-timmars arbetsdag, tillställde den socialistiska partiledningen hotfulla massdemonstrationer, i vilka, på dess inbjudan rysk militär talrikt deltog, och i november senaste år gjordes som känt med rysk hjälp ett väpnat statskupp-försök, som visserligen uppgavs, men ledde till svåra övergrepp och talrika blodiga död.

Då novemberrevolten avstannade proklamerades det att "revolutionen fortfar". Sedan dess har i själva verket samhället oavbrutet levat under överhängande upprorshot och permanent socialistisk terror, som yttrat sig i lokala

revolter och våldsdåd. Begagnande sig av landets värlösa läge har den socialistiska ledningen så gott som öppet förberett en ny kupp, genomfört organisationen av det s.k. röda gardet, importerat vapen och ammunition från Ryssland och motiverat allt detta med föreburna statskuppplaner på borgerligt

Till beaktning av frågan om eventu. svensk medling i den i Finland ut-
 prutade striden, tilläts vi oss några följande:
 Folkrepresentationsen i Finland är sedan år 1906 i väsende å sammansätt-
 ning den mest demokratiska i Europa utan vederligen i hela världen
 allmän och likadant röstätt för män och kvinnor, som fylt 24 år, och denna
 röstätt på sådant sätt tillämpad, att landstagen faktiskt utgör ett slags mi-
 nisterråd av folket, slutande inom sig representanter av båda könen - för
 snart sagt alla samhällsklasser och medborgargrupper. Representationsens arbets-
 kapacitet har naturligtvis lidit härav, men mot landstagens karaktär av folk-
 representation har icke ens från socialdemokratiskt håll kunnat riktas annan
 anmärkning än den, att åldergränsen för de röstberättigade borde vara sänkt
 till 20 år.

Denne till ytterlighet demokratiska folkrepresentationen har under hela
 sin verksamhets-tid företagit en sådan politisk upplåtning, att den inom
 utländska parlament i sin helhet hade rpriserats såsom väntar. Det starka
 s.k. socialdemokratiska partiet måste enligt utländsk parlamentarisk termino-
 logi hänföras till den internationella socialismens yttersta vänstra flygel
 (Pränting är en borgare", ropades det från socialistiska kretsar när en gång un-
 der en debatt nämnde politiker citerades) och bland de s.k. borgersliga grup-
 pernas medlemmar har funnits och finnes ett icke ringt tal antal, som i andra
 land otvivelaktigt hade räknats bland de moderata socialdemokraternas. Det ö-
 verstående flertalet av de borgersliga landstagsmännen förtrödde en upplåtning
 som måste beträffas såsom liberalisim, vanligen rätt starkt svangerad åt väns-
 ter; de konservativa tendenser som uppstod av enskilda folkrepresentanter,
 har icke förmått göra sig gällande inom partigrupperna och torde knappast i
 något fall gå ut över innebörden av effekten center. En höger i vanlig be-
 märkelse har icke existerat inom Finlands nuvarande representation.

Att så är förhållandet framgår med all önskvärd tydlighet av landstagens
 arbetsresultat. Lagar, inarbetade radikala reformer på det sociala området
 - reformer som hade kommit t.o.m. svangerade vänter från framstående parla-
 ment att bygga tillbaka - hade dels redan av landstagen antagits, sedan den
 ryska marsrevolutionen undergjut de yttre hindren för lagstiftningsverksamhe-
 ten, dels utarbetats och underkastats förberedande behandling. Sålunda hade
 genom de nya kommunallagarna lika röstätt i kommunernas anslagsbudgeter bevil-
 jats alla män och kvinnor, som fylt 20 år; 8-timmars arbetsdag inom in-
 dustrin och kommunikationsväsendet hade i lagstiftningsarbetet tagits; två-
 gen om normal arbetsdag inom jordbruket stod inför sin lösning i enlighet med
 radikala vänter; en regeringproposition angående förpar och med dem
 likställde jordbrukarens rätt att på fördelaktiga villkor förvärva sina
 jordlotter hade till landstagen överlämnats, och en motion i samma fråga var
 i det närmaste slutförd i riksdagen.

De medborgersliga fri- och rättigheterna på i Finlands författning och
 rätt ett lika gummelt som starkt stöd; de hade tidigare kränkts av den numera
 störtade ryska tsarregimen. Ständsmyndigheten inom det finländska samhället
 har under de senaste decennierna varit mycket stark och icke hindrats av någ-
 ra klassgränser och ständsgränser; det ända slag av aristokrati, som exister-
 ar i de senaste manssläktarna i Finland, har varit den högre bildningens, men
 skolornas stora antal, de låga avgifterna och talrika fridagarna i de hög-
 re läroverken, universitetstjänsterna billighet och lättbeten att erhålla etc
 bidra, allt detta har gjort den högre bildningen jämförelsevis lätt till-
 gänglig.

Här antydas förhållanden giva vid handen att Finland, om också i vissa
 svenden efterlivet, varit i dess historia med lättbeten för förklarningen.
 Faktiskt den senaste tiden varit ett socialpolitiskt experimentellt, där näs-
 tan vilka reformer som pålats kunnat tänkas möjliga att genomföra i laga ordning
 och där varken klassgränser, fördomar eller hinder av annat slag förvärsade i
 socialt hänseende uppstått försvärande personers behömanden i sådan utsträckning.
 som faller är i de flesta övriga land. Dock har det s.k. socialdemokratiska
 partiet i Finland redan före den nuvarande revolutionen - och särskilt efter
 det de senaste landstagsvalen givit en borgerslig majoritet både fotat med och
 faktiskt tillträtt utopparlamentariska kampanjer. Då landstagen senaste som-
 mar i tredje läsningen behållit den socialistiska partiledningen hövliga mansdemonstra-
 tioner, i vilka på dess inbjudan ryk militär talrik deltog, och i november
 senaste år gjordes som känt med ryk hjälp ett väpnat statskuppförsk, som
 visserligen uppgavs, men ledde till svår övergrepp och talrika blodiga dö-
 dar. Då novemberrevolutionen avstannade problemades det att "revolutionen fört-
 går". Sedan dess har i själva verket samhället avbrutet levat under överhän-
 gande upprorshot och permanent socialistisk terror, som yttrat sig i lokala

revolter och våldshåd. Begärande sig av landets värmde läge har den socia-
 listiska ledningen så gott som öppet förberett en ny kupp, genomfört organi-
 sationer av det s.k. röda gardet, importerat vapen och ammunition från Ryss-
 land och motiverat allt detta med förhöjda statsbudgeter och förhöjda

land och motiverat allt detta med föreburna statsk uppsplaner på borgerligt (2. håll, ehuru den nästan totala frånvaron av borgerligt motstånd under november händelserna till fullo ådagalagt de rödas ~~förhållningssätt~~ förhandsställning i avseende å organisation och beväpning.

Den 27 jan. utbröt upproret. Det riktades mot den på brädaste bas folkvalda lantdagen och den av denna tillsatta regeringen. Det var ett mindre-tal som reste sig mot folkets flertal. Ehuru valen 1916 skapat en, visserligen knapp, socialistisk majoritet, var dock de borgerliga väljarnas summa också då större än de socialistiska valmännens; valen 1917 gävo de borgerliga grupperna 108 mandat, socialisterna 92.

Men ännu tydligare framträder ihäligheten av upprorsledarnas tal om folkets oppresning mot den förtryckande överklassen, då man tar i betraktande att den soc. dem. partiledningen enligt talrika samstämmiga uppgifter långt ifrån enhälligt fattat det avgörande beslutet. Utåt har man alltid framträtt enhetligt, men en splittring i en radikalare och en moderatare fraktion torde faktiskt ha förelegat, och det påstås att i själva verket en minoritet stödjande sig på röda gardet genomdrivit upprorsbeslutet. Huru härmed förefaller, kan icke f.n. med säkerhet fastställas. Vid tidigare tillfällen, då den radikalare och den moderatare riktningen brutit sig mot varandra i lantdagsgruppen, uppges den förra ha samlat ca. 50 och den senare ca. 40 röster. Det sålunda av ett mindretal icensatta upproret har, såsom i det föregående påvisats, riktats mot en i det stora hela radikalt vänstersinnad demokrati; och det har avbrutit en period av snabb, ja brådstörtad frisinnad utveckling. Lantdagen har försatts ur funktion, mot regeringens och de borgerliga lantdagsgruppernas medlemmar har häktningsorder utfärdats, en lantdagsman har mördats.

I anslutning till det ovan anförda framställer sig frågan: Huru kommer det sig att revolutionsförsöket verkställdes, ehuru det, mänskligt att döma, saknat alla verkliga förutsättningar och betingelser i Finland? Svaret lyder: Hela rörelsen är till upphov, karaktär och i stor utsträckning också till ledning och materiella resurser rysk.

Det ryska inflytandet på den finländska socialismen är av jämförelsevis gammalt datum. Medan Ryssland, trots sin närhet och sin väldiga människomassa i övrigt, icke utövat något nämvärt inflytande på det finländska samhället - frånsett de direkta destruktiva - anknöt den soc. dem. rörelsen i Finland från början intima förbindelser med den ryska. Det mindre landets kulturella överlägsenhet gjorde sig icke märkbart gällande inom kretsar, som uppbyro denna rörelse, och båda landets socialister sågo i enväldet en gemensam fiende. Då denna fiende var besegrad, upprätthölls fortfarande vapenbrödraskap. Mellan de finländska soc. dem. och de ryska ytterlighetspartierna blevo relationerna efter marsrevolutionen synnerligen intima. Förbrödningen med soldåtesken, som i handling (officersmorden) demonstrerade det ryska proletariats kampmetoder, tog omedelbart sin början; de gemensamma demonstrationerna mot lantdagen ha ovan omtalats.

Den beryktade 18-juli-lagen överensstämmer till sitt innehåll ordagrant med en rysk rådsresolution, formulerad av en viss Abramovitsch ("lex Abramovitsch"). Medan denna "lag" tillerkänner lantdagen all makt i övrigt, undertager den från dess kompetens utrikespolitiken och de militära angelägenheterna. Denna omständighet gav redan senaste sommar stöd åt de välgrundade tvivel beträffande uppriktigheten av socialisternas påstådda önskan att förvärva landet politisk oavhängighet, vilken hystes på många håll inom borgerliga kretsar. Numera är det uppenbart, att den soc. dem. ledningen aldrig önskat ur landet avlägsna de ryska trupperna, i vilka den såg sina bundsförvanter i kampen om makten. "Lagen" av 18 juli genomdrevs under hotelser vid tidpunkten för det första bolschevikupproret i Petersburg.

De första sköten föllo i november kort före den blodiga revoltens utbrott. Ett "vapenletande" detachement marinsoldater, som med egenhandsrätt häktat åtskilliga personer, råkade i strid med en svagare trupp civilhjälpmansskap - medlemmar av en s.k. skyddskår - och blev slagen och skingrat, dock först sedan ryssarna mördat tvenne av sina värnlösa fångar. Den soc. dem. pressen - i varje fall dess förnämsta organ Työmies - ställde sig avgjort på plundrarnas sida och fördömde skarpt "överfallet" på soldaterna som i "arbetarnas" intressen ville avväpna "borgerliga".

Så följde novemberrevolten. Den utspelades omedelbart efter det andra och segerrika bolschevikupproret såsom ett tydligt öko därav. Vid det tillfälle, då den bolschevistiska regeringen nominellt erkände Finlands oavhängighet, uttalades från ryskt regeringshåll uttryckligen och officiellt den förhoppningen, att finländska socialisterna med det snaraste måtte följa sina ryska partivänners exempel och störta sitt lands bourgeoisie. Det är påtagligt att denna uppfattning blott var en bland många, vilken råkat förirra sig ut i offentligheten. Svärdet var draget mot det finländska samhället; det soc. dem. partiets omdaning till en erövrarstat i staten fullgjordes med energi.

Medan sålunda de inhemska socialisternas revolutionära aktion hela tiden ägde rum enligt främmande signaler, skönjdes i själva metoderna en slavisk härmning av det ryska mönstret. Fraser, former, tillvägagångssätt, t. o. m. termin-

Land och motiverat till detta med förberedning statsuppdraget på borgertid (2).
håll, emnar hänsatt totala frånvaron av borgertid motstånd under november
händelserna till fullt åsatt de rörelsernas förhållning
i svande & organisation och beväpning.
Den 27 jan. utbröt upproret. Det riktades mot den på prästade bes folk-
valda landdagen och den av denna tillsatta regeringen. Det var ett mindre-tal
som reste sig mot folkets flertal. Emnar valen 1918 skapad en visserligen
knapp socialistisk majoritet, var dock de borgerliga väljarnas samms också
de större än de socialistiska valmännen; valen 1917 gävo de borgerliga grup-
perna 108 mandat, socialisterna 92.
Men ännu tydligare framträdde iakttagelsen av upprorets betydelse för
folkets upprysning mot den förtryckande överklassen, då man tar i betraktande
ett den soc. dem. partiledningen enligt parlamentariska samstämmiga uppgifter långt
ifrån enhälligt fattat det avgörande beslutet. Utåt har man alltid framträtt
enhetligt, men en splittring i en radikalare och en moderatere fraktion förde
faktiskt till förelagt, och det påstås att i själva verket en minoritet stö-
bande sig på riddet genomdrivna upprorets beslutet. Här härmad föreställ-
kan icke i n. med säkerhet fastställas. Vid tidigare tillfällen, då den
radikalare och den moderatere riktningen pritt sig mot varandra i landdags-
gruppen, uppges den förra ha samlat ca. 50 och den senare ca. 40 röster. Det
sålunda av ett mindretal förenat upproret har, såsom i det föregående påvi-
sats, riktats mot en i det stora hela radikalt vänsterinriktad demokratisk och
det har avbrutit en period av snarad, ja prädestinerad främmande utveckling.
Landdagen har försatts ur funktion, mot regeringens och de borgerliga land-
tagsgruppernas medlemmar har häktningorder utfärdats, en landdagsgemens har möt-
dats. I anslutning till det ovan anförda framställer sig frågan: Hur kommer
det sig att revolutionära förhållanden verkställts, emnar det, mänskligt sett, då
saknat alla verkliga förutsättningar och betingelser i Finland? Svaret lyder:
Hela rörelsen är till upprovs, karaktär och i stor utsträckning också till
ledning och materiella resurser rysk.
Det ryska inflytandet på den finsländska socialismen är av jämförelsevis
gammalt datum. Medan Ryssland, trots sin närhet och sin väldiga människomassa
i övrigt, icke utövat något nämnvärt inflytande på det finsländska samhället
frånsett de direkta restriktiva - saknat den soc. dem. rörelsen i Finland främ-
böjden intima förbindelser med den ryska. Det mindre landets kulturella över-
lägsenhet gjorde sig icke märkbart gällande inom kretsar, som uppmärksamma
rörelse, och båda landens socialister sågo i envaldet en gemensam fiende. Då
den ryska rörelsen var bäst utrustad för att utöva inflytande på den finsländska soc. dem. och de ryska ytterligarepartiernas blivna rörelserna
efter marxrevolutionen synnerligen intima. Förordningen med soldatströken, som
i handling (officeramorden) demonstrerade det ryska proletariats kampmo-
der, tog omedelbart sin början; de gemensamma demonstrationerna mot landdagen
ha övernattats.
Den beräknade 18-juli-lagen överensstämmer till sitt innehåll ordagrant
med en rysk rådsrevolution, formulerad av en viss Abramovitch ("lex Abrams-
vitch"). Medan denna "lag" tillerkänner landdagen all makt i övrigt, under-
ger den från dess kompetens utrikespolitiken och de militära angelägenheterna
denna omständighet gav redan senaste sommar stöd åt de välgörande tvivel be-
trräffande opraktisiteten av socialismens påstådda önskan att förvärva lan-
det politisk oavhängighet, vilken lyftes på många håll inom borgerliga kretsar
Numera är det uppenbart, att den soc. dem. ledningen aldrig önskat nr landet
svärgens de ryska trupperna, i vilka den såg sina brudalsbrudar i kampen om
makten. "Lagen" av 18 juli genomdrevs under hotelser vid tidpunkten för det
första bolschevikupproret i Petersburg.
De första skotten föll i november kort före den blodiga revolutionens ut-
brutt. Ett "vapenstillestånd" detachement militärbatter, som med egenhändert
hållit åtskilliga personer, räddas i strid med en svagare trupp civilfjä-
manskap - medlemmar av en s.k. skyddskår - och blev slagen och skingrad, dock
först sedan ryssarnas mordet tvunno av sina värmlösa fångar. Den soc. dem. pres-
sen - i varje fall dess förnämsta organ Työmies - ställde sig avgjort på plin-
tarnas sida och förbände skarpt "överkallat" på soldaternas som i "arbetersnas"
intressen ville svärna "borgerliga".
28 följde novemberrevolutionen. Den utspelades omedelbart efter det andra
och sedermera bolschevikupproret såsom ett tydligt och därav. Vid det tillfäl-
le, då den bolschevistiska regeringen dominerat erkände Finland oavhängighet,
utställes från rykt regeringens uttryckligen och officiellt den förhoppnin-
gen, att finsländska socialisters med det senaste mätte följa sine ryska par-
tinnars exempel och stötta sitt lands bourgeoisie. Det är påtagligt att den-
na uppfattning blott var en blind många, vilken riktat förirra sig ut i öfrent
lighet. Svaret var dröget mot det finsländska samhället; det soc. dem. par-
tiet omhändert till en erövrast i staten följdes med energi.
Medan sålunda de inhemska socialisters revolutionära aktion hela ti-
den både rum enligt främmande signaler, skönjdes i själva metoder en slavisk
hämnad av det ryska mönstret. Fraser, former, tillvägagångssätt, t.o.m. termin-

logi, allt från början till slut är kopierat efter österländsk mall. De finländska bolschevikerna ha icke förgäves räknat på sina ryska vänners och läromästares hjälp. Samarbetet före revolutionen har ovan antytts; gemensamma demonstrationer i finländska angelägenheter, militära vapenledningsdistributioner - ofta på grund av falska, finska angivelser - mot de medborgerliga skyddskårerna, röda gardets beväpning med ryska vapen. Denna beväpning av de röda ligorna har i stor utsträckning pågått även efter revoltens utbrott, men den ryska hjälpen inskränker sig för ingen del härtill. Ryssar, såväl i som utan uniform, deltaga i striderna. Utan den ryska krigsmaktens stöd hade upproret aldrig utbrutit. Visserligen förhåller sig en del av trupperna - i H:fors liksom åtminstone på vissa andra orter, isynnerhet lanttrupperna - skäligen likgiltigt till den pågående striden, men medvetandet om att soldaternas hållning gentemot de inhemska röda faller mellan gränserna väpnat aktivt understöd och välvillig neutralitet, är dock en förutsättning för hela flertalet. Att man inom ledande bolschevikkretsar i Finland betraktar striden såsom ett ryskt krig framför bl.a. därav, att tidningen Helsingfors Isvestia innehåller formliga officiella rapporter över krigshändelserna. Att döma av dessa rapporter synes den starka garnisonen i T:fors särskilt aktivt taga del i striden. Enligt en notis i samma tidning utsändes mot Borgå en expedition av soldater och rödgardister. En träffning den 31/1 vid Kervo norr om H:fors avgjordes till förmån för de röda genom ryskt artilleris ingripande. I ett avvisat angrepp den 10/ ds på en vid Svidja gård väster om H:fors förskandad skyddskårsavdelning deltog marinmanskaper. I södra Savolax kämpa lettiska trupper. Uniformerade rysaar ha spelat en framstående roll vid talrika plundringar m.m. dylikt; i B:borg har rysk militär arkebuserat 11 i en träffning i närheten tillfångatagna vitgardister. De rödas maktmanskaper vid banker och offentliga byggnader i H:fors talar i stor utsträckning ryska. Och allt sedan upprorets början har röda gardet från Ryssland mottagit betydande förstärkningar enligt uppgift företrädesvis lettiska trupper, marinmanskaper och rödgardister. - Det anförda må vara nog. Den rysk-finska revolutionsrörelsens enhetlighet och dess mer än i en bemärkelse ryska karaktär torde få anses fastslagen. ~~till~~ Det återstår att söka utreda denna rörelsens beskaffenhet. En mängd rent anarkistiska drag falla omedelbart i ögonen. Särdeles betecknande är den genomgående vägran att respektera en ordnad representativ styrelseform, fullkomligt tillfälligt och godtyckligt sammansatta "råd" anses representera "folket", ett ohöjlt klassvälde etableras. Ett i hast hoptrummat torgmöte tillmätes representativ betydelse. Ledarnas inflytande beror på deras demagogiska talanget. Underordnade taga sig vilka friheter som helst, även i anseende å liv och egendom.

Rörelsens anarkistiska karaktär framträder kanske tydligast i det fullkomligt regellösa mordandet, vartill det röda bandet gör sig skyldiga. Antalet offer kan naturligtvis f.n. icke ens närmelsevis beräknas, men alla de tills vidare bekanta enskilda fallen röja samma tygellösa vildhet, känd sedan novemberhändelserna. Sjökaptenen Hjelt i Thorsby blev skuten vid sin faders begravning, stationsinspektorn Sölström på Rajamäki blev först svårt sårad och sedan, då han blivit förbunden, och skulle transporteras till H:fors, i sin husturus närvaro mördad. Lantdagsmannen häradshövding Mikkola blev först fängslad och uttogs sedermera nattetid ut ur polishäktet och sköts till hämd för sina uttalanden i lantdagen mot den socialistiska terroren. Läkaren Schybergson häktades i det sjukhus, där han ~~ih~~ tjänstgjorde, fördes ut på isen och döddes genom en bakifrån avlossad gevärssalva.

Det är den vanliga tillgången; fusiljering i närmaste skogsbacke eller en bakifrån avskjuten kula under transporten, ett okynneskott, ett slags sportskjutning. Exempelen kunde mångdubblas i antal. Från vissa håll omtalas formligt blodbad, såsom till ex. den tidigare nämnda fusiljeringen i Björneborg. Ledningen reagerar mot blodsdåden blott genom dagorder och proklamationer. Ny-lågen ha visserligen något slags undersökningsdomstol tillsats, men ännu känner man intet exempel på kraftåtgärder mot banditerna. - Då det intet allvarsam försök gjorts att stävja mordandet må det inte förvåna, att plundringar, rån och alla slag av övervåld höra till ordningen för dagen i de landsändar, som de röda hålla besatta. - De finska män, som satt rörelsen i gång och nominellt äro dess ledare, spela påtagligen icke ringa utsträckning rollen av marionetter. De äro beroende av sina beväpnade horder och sina ryska läromästare. Ledarnas kvalifikationer äro f.ö. de sämsta möjliga; äventyrare, politiska catilinatyper, brottslingar. Chefen för röda gardets kansli i H:fors är dömd för brodersmord. "Lagar" utfärdas dagligen hästan. Fraser härskar oinskränkt ("vi vilja avskaffa fattigdom"). Intelligens, insikter och erfarenhet föraktas.

Det är slående huru påfallande reaktionära, för att icke säga atavistiska, de antydda dragen äro. En atavism är benägenheten för återgång från ordnad, representativ statsform till de handgripliga, oöverskådliga massorna - ett språng tillbaka över många århundradens utveckling. En atavism är benägenheten för återgång från ordnat rättsligt förfarande till ohöjld nävrätt - från arbetet och sparsamhetens jämsides med kulturens uppkomna principer till barbarens lättja och slöseri - från respekten för människoliv till vildens okynnesmordande -

Underordnade tala sig vilka följande sändningar i och
 sentativ betydelse. Ledarnas inflytande beror på deras demokratiska följande
 oböjligt klassvalde etableras. Ett i best högrunnat förgjort tillämnat repre-
 tillämnat och godtyckligt sammansatta "råd" anses representera "folket" ett
 gående vägran att respektera en ordnad representativ styrelseform. Fullkomligt
 anarkistiska drag följa omedelbart i ögonen. Särskild betydelse är den genom
 till det återstår att söka utreda denna rörelses beskaffenhet. En mängd rent
 het och dess mer än i en bemärkelse ryska karaktär förde till anses fastslagen.
 ter. - Det anföras må vara nog. Den rysk-finska revolutionens rörelsen anhäng-
 ger enligt uppgift förtröddesvis lottiska trupper, marinnanskap och rödbärni-
 apparater början har röda arbetet från Ryssland motligt betydande förstärkning
 offentliga byggnader i H föres talar i stor utsträckning ryska. Och allt sedan
 närheten till Rysslands vittrakter. De rödas maktanskap vid banker och
 gar m.m. dylikt i början har rysk militär erkundare till en utredning i
 ger. Uniformerade ryssar ha spelat en framstående roll vid talrika olundrin-
 skyddskårens deltagande i södra Svalbards kända lottiska trupp-
 visat anseende den 10/4 på en vid Svalbards gård väster om H:örs församling
 gjordes till förmån för de röda genom ryskt artilleris inriparande. I ett av-
 soldater och rödbärniater. En utredning den 21/1 vid Käro norr om H:örs av-
 striden. Tilligt en notis i samma tidning utgöres mot början en expedition av
 rapporter synes den starka garnisonen. Förre särskilt aktivt taga del i
 håller förläsa officiella rapporter över krigshändelserna. Att dömas av dessa
 ett ryskt krig framträdde bl.a. därav att tidningen Helanborgs lästas inne-
 let. Att man inom ledande bolscheviker i Finland betraktar striden såsom
 berättad och välvillig neutralitet. Än dock en förutställning för hela flerta-
 hållning gentemot de inhemska röda faller mellan gränserna väpnat aktivt an-
 en likgiltigt till den pågående striden, men medvetandet om att soldaternas
 föra likom stannat på vissa andra orter. Isynnerhet lanttrupperna - skilj-
 roret aldrig utträtt. Visserligen förhåller sig en del av trupperna - i H:
 utan uniform, deltaga i striderna. Utan den ryska krigsmaktens stöd hade upp-
 den ryska hjälpen inskränker sig för ingen del härtill. Ryssar, såväl i som
 röda ligorna har i stor utsträckning pågått även efter revolutionens utbrrott, men
 skyddskårens röda arbetets beväpning med ryska vapen. Denna beväpning av de
 tioner - ofta på grund av släcka, finska anvisningar - mot de medborgerliga
 demonstrationer i Finlands angelägenheter, militära vapenutrustningar
 läromästares hjälp. Samarbetet före revolutionen har ovan antytt; gemensamma
 finländska bolscheviker ha icke förgäves räknat på sina ryska vänner och
 logi. Allt från början till slut är kopierat efter österländsk mall. No

Det är den vanligaste tillgången; kvalitets i närmaste skogsbacke eller en
 bekifrån svaktusen kula under transporten, ett ekvivalens, ett släsk sport-
 skjutning. Exemplet kunde måndagbilden i antal. Från vissa håll omfattas form-
 ligt blodbad, såsom till ex. den tidigare nämnda kvalitets i Björneborg.
 ledningen reser mot blodbadens blod genom bagor och proklamationer. Ny-
 ligen ha visserligen något släsk underkastningsdomstol tillämnat, men ännu kän-
 ner man intet exempel på kvalitets i arbetets. - De det intet släsk-
 samt försök gjorts att stäva mördandet på det intet förväns ett plundringar.
 rån och alla slag av övervåld hör till ordningen för dagen i de landsändar,
 som de röda hålla besatta. - De finska män som sett rörelsen i gång och no-
 minellt äro dess ledare, spela påtagligen i icke ringa utsträckning rollen av
 mexioneter. De äro beredde av sina beväpnade horder och sina ryska läromäs-
 tare. Ledarnas kvalitets är bl.a. de sista möjliga; äventyrare, politiska
 ka castillatyper, protalar. Giften för röda arbetets kanali i H:örs är dömd
 för proklamering. "Lagar" utdras bakifrån nästan. Ryssar härskas oinskränkt
 ("vi vilja svakare fattigdom"). Intelligen, insatser och ertvandenhet förkattas.

Det är således huru påfallande respektlösa, för ett icke säga stavistiska,
 de antyda dragen äro. En stavism är benägenheten för återgång från ordnad, rep-
 resentativ statorm till de handgripliga, övervakliga massorna - ett språk
 tillbaka över många århundradens utveckling. En stavism är benägenheten för å-
 tergång från ordnat rättligt förhållande till oböjligt hävrott - från arbetet och
 apparatusens jämnades med kulturens uppkomna principer till barbarens lättja
 och slöteri - från reserketen för människoliv till vilbens okunnsmörande -

för förtänksamheten inför en hotande hungersnöd till tanklös plundring av (4 livsmedelsförråden - från överhetens lagstödda auktoritet till personlighetens primitiva inflytande. En atavism är bristen på uppfattning av samhällsmaskineriets natur och förutsättningar för legislativ och administrativ verksamhet. - Det är en företeelse, vars världshistoriska betydelse vi bevittna: de efterblivna massorna i Öst-Europa, väckta genom våldsamma yttre stötar, söka förverkliga sin föreställning om staten, och deras ledare uttalar sin avsikt att söka sprida sina ideer över världen. Detta innebär ett hot om en reaktion, mot vilken tsarrismen var blek. - Alla atavistiska, primitiva böjelser inom Finlands folk ha väckts till liv genom den andliga pestsmittan från Ryssland. Alla rätts-samhällets krafter ha rest sig till försvar. Finland är den första västerländska stat, som nödgas utkämpa striden mot den barbariska reaktionen. Av kampens utgång beror, om det övriga västerlandet skall hotas eller icke. - I EN SÅDAN STRID ÄR INGEN MEDLING MÖJLIG. - Mellan vilka partier skulle väl Sverige medla? Mellan Finland och Ryssland? Mellan samhället och den s.k. socialisterna - mellan rättstaten och asiastiska anarkisters lärjungar och vapenbröder? Striden är icke en inre finländsk strid, icke heller är den en kraftmätning mellan politiska partier eller sociala program. Den är en strid mellan den förstörande elden och det räddande vattnet; där är ingen medling möjlig.

Och vad skulle den event. medlaren ha att föreslå som bas för medlingen? Antingen att samhällets lagliga ordan skola respekteras; det vore banditbandens nederlag. Eller ock att revolutionsregeringen skall erkännas som ett slags krigförande makt; det vore banditbandens seger. Ingen kompromiss är tänkbar.

Samhället har visat mycket tålamod. Det har länge varit utsatt för oupphörliga slag och stygn, såväl av ryska som av finska händer. Ännu efter november-revolten sökte de samhällsbevarande elementen, om ock med motvilja, i lantdagen samarbeta med ett parti, som icke gittat tvätta sina händer rena från det utgjutna blodet; man gjorde det i syfte att söka tillfredsställa alla rimliga anspråk på sociala reformer. Men nu hava vi kommit till den punkt, där det gäller seger eller undergång - den punkt DÄR DET MÅSTE BETECKNAS SÅSOM FEGT FÖRRÄDERI MOT KULTURENS ALLMÄNNA SAK OCH LÅTA SIG AV FRUKTAN FÖR OFFER, FÖRLUSTER OCH LIDANDEN FÖRLEDA TILL KOMPROMISS, som i bästa fall komme att skapa en kort frist före den i alla händelser oundvikliga avgörande kampen.

Även ur praktisk synpunkt är medling omöjlig; en sådan skulle nämligen förutsätta att lantdagen, som formellt innehar högsta makten i Finland fritt finge sammanträda, ränsad från brottslingar, för att fatta beslut å samhällets vägnar, men detta innebure redan mer än ett halvt nederlag för den revolutionära reaktionen.

Ett medlingsanbud, om också välment, måste betecknas såsom direkt skadligt. Det innebure nämligen ett visst erkännande av det berättigade i en rörelse, mot vilken vi kämpa på liv och död, och ett sådant erkännande skulle i ogynsam riktning påverka de vacklande, tveksamma och omdömeslösa. Vill man hjälpa oss, så må man hota eller slå; vill man stjälp oss så må man erbjuda medling.

För oss är det klart: hänsynen till framtiden och till kulturens allmänna sak, vårt rättsmedvetandes krav, vår personliga heder, aktningen för våra stupade - allt utesluter varje tanke på kompromiss i en sådan strid. Såväl teoretiskt som praktiskt gives det inga annan möjlighet än att stå eller falla.

Denna uppfattning delas av samtliga borgerliga lantdagsgrupper och utan all tvivel av alla samhällsbevarande element i detta land.

Och ett står fast: revolutionens seger i Finland skulle betyda den bolschevikiska ~~regeringen~~ smittans närmande till Skandinavien och Västerlandet överhuvud och återställandet av Rysslands herravälde över Finland tryggt genom en förryskningsprocess, snabbare, grundligare och effektivare än någonsin en Bobrikoff eller en Kuropatkin drömt om.

Helsingfors den 17 febr. 1918.

Lantdagsmän.

för förtäkningsarbetet inför en hotande hungersnöd till tanklös plundring av livsmedelsföråden - från överbudens lagstiftade auktoritet till personligt primitivt inflytande. En stäviam är bristen på uppgiftning av sambandsmaskineriet natur och förhållningar för lagstiftning och administrativ verksamhet. - Det är en förtäknings vars världshistoriska betydelse vi beaktar: de efterblivna massorna i Öst-Europa, väkta genom världens vittre stöter, söka förverkliga sin föreställning om staten, och deras ledare uttalar sin avsikt att söka sprida sina idéer över världen. Detta innebär ett hot om en reaktion, mot vilken tassar man sig. - Alla stäviam, primitiva böjelser inom Finland folk ha väkta till liv genom den andliga gemenskapen från Ryssland. Alla rättssambandskrifter ha rest sig till förvar. Finland är den första västvärldens stat, som nödgas utkämpa striden mot den barbariska reaktionen. Av kampens utgång beror, om det övriga västvärlden skall hotas eller inte. - I EN SÅDAN STRID ÄR INOM WEDLING MÖJLIG. - Mellan vilka partier skulle vi Sverige medla? Mellan Finland och Ryssland? Mellan sambandet och den socialistiska - mellan rättstaten och socialistiska anarkistiska lärjungar och vapenbröder? Striden är icke en finsk inländsk strid, icke heller är den en kraftmätning mellan politiska partier eller sociala program. Den är en strid mellan den förströende elden och det rökande vätnet; där är ingen medling möjlig.

Och vad skulle den eventuella medlingen ha för resultat som det för medlingen? Antingen ett sambandslag eller sådana skola respekteras; det vore banditbandens nederlag. Eller ett revolutionära organ skall erkännas som ett slags krigsförande makt; det vore banditbandens seger. Ingen kompromiss är tänkbar. Sambandet har visat mycket följande. Det har länge varit utsett för öppnande ligg och stygn, såväl av ryska som av finska händer. Ännu efter novemberrevolutionen sökte de sambandsbevarande elementen, om och med motvilja, i landstagen samarbeta med ett parti som sökte tvätta sina händer rena från det utgjunga blodet; man gjorde det i syfte att söka tillfredsställa alla rimliga anspråk på sociala reformer. Men nu har vi kommit till den punkt där det gäller att säga eller undergå - den punkt där DET MÅSTE BRUKAS SÅSOM REKTORER OCH MOT KULTURENS ALLMÄNNA SAK OCH LÄTA SIG AV FRUKTAN FÖR ÖFRÄMMA OCH LIDANDE FÖRHÅLLA TILL KOMPROSS, som i bästa fall kommer att skapa en kort frist före den i alla händelser oundvikliga avgörande kampen.

Även en praktisk synpunkt är medling omöjlig; en sådan skulle nämligen förutsätta ett landstagen, som formellt inleder begärd makt i Finland frist till sammantaga, ränsad från protokoll, för att fatta beslut i sambandslagstiftning. Men detta innebär en förtäknings reaktion. Ett medlingsarbete, om också väsentligt, måste betecknas såsom direkt skadligt. Det innebär nämligen ett visst erkännande av det berättigade i en tvist mot vilken vi kämpa på liv och död, och ett sådant erkännande skulle i ogynnsam riktning påverka de väckande, tvksammas och ombudsmäns. Vill man hjälpa oss, så för oss är det klart: hänsynen till finländarna och till kulturrens allmänna sak, vårt rättshänsyns krav, vår personliga heder, skningen för våra stunder - allt mestadest varje tank på kompromiss i en sådan strid. Såväl teoretiskt som praktiskt gives det ingen annan möjlighet än att stå eller falla. Denna uppgiftning delas av samtliga borgerskapets landstagsgrupper och utan all tvivel av alla sambandsbevarande element i detta land. Och ett sådant revolutionära seger i Finland skulle betyda den politiska världens kaxkaxan samtliga samman till samman i den världens överhuvud och återställandet av Rysslands berättigade över Finland tryggt genom en förtäkningsprocess, snabbare, grundligare och effektivare än någonsin en Bobrikoff eller en Kropotkin drömt om.

Helsingfors den 17 februari 1918.

Landstagsman.

